

A RÉMÁLMOK MÚZSÁJA

MUSE OF NIGHTMARES

LAINI TAYLOR

Dream
válogatás

Szárája hatéves kora óta uralta Könny lakosainak álmait a Rémálmok Múzsájaként. Eddig azt gondolta, hogy már ismer minden szörnyűséget, így többé semmi sem lepheti meg. Ám amikor lezuhant a citadellából, rájött, hogy tévedett. Sem ő, sem szerelme, a jóképű, álmodozó idegen, Lazlo sem lehetett már ugyanaz, mint előtte: egyikük istenné, másikuk szellemmé lett, és így kellett szembenézniük Minja fenyegetésével, aki véres bosszút tervez az alattuk elterülő város lakói ellen. Lazlo lehetetlen döntésre kényszerül – mentse meg a nőt, akit szeret, vagy mindenki mást? –, miközben Szárája reménytelenebbnek érzi magát, mint eddig valaha. És ez még nem minden, ugyanis hirtelen egy új ellenséggel is meg kell küzdeniük, valamint rá kell jönniük, honnan jöttek az istenek, és miért. Mindeközben, ahogy az elfeledett ajtókat kinyitják, új világok tárulnak fel.

LAINI TAYLOR a kaliforniai Chicóban született. Gyermekkorában sokszor költözködtek, mivel édesapja haditengerészként szolgált. A család élt Hawaiiin, Olaszországban, Belgiumban, Virginiában és Kaliforniában. Laini a Kaliforniai Egyetemen, angol irodalom szakon diplomázott.

A könyvek és az utazás a legnagyobb gyengéi. Na, meg az édesség. Ezenkívül imád fotózni.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.lainitaylor.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a mű úgy beindította a fantáziám, hogy azóta nem is tudom leállítani... Pontosan ezek azok a történetek, amik bemásznak az álmaidba.”

AMAZON

„Ez részben egy kalandregény, részben egy szerelmi történet és részben egy epikus mitológiai világ megteremtése. Csodálatosan megírt regény, mely tele van meglepetésekkel.”

USA TODAY

„Istenek, pillangók, valamint rémálmok epikus világa ez; egy hely, ahol az álom választja az álmodót.”

JUSTINE MAGAZINE

„Súlyos, mint egy rémálom, és olyan magával ragadó, mint csak a legjobb fantasyk. Laini Taylor mesés regénye csodákat hagy majd hátra az olvasók képzeletében.”

HYPABLE

„Taylor most ragyogtatta meg igazán képzeletét: mindig a szavak mestere volt, és ez a könyv sem kivétel.”

BOOKLIST

„Egy folytatás, ami teljesen felülmúlja az első részt.”

KIRKUS REVIEWS

Dream
válogatás

A RÉMÁLMOK MŰZSÁJA

MUSE OF NIGHTMARES

— részlet —

I. RÉSZ

* * *

ilálith (i-lá-lith) főnév

Hagyományos tetoválás Könny
leányainak köldöke körül, melyet akkor
kapnak, amikor nővé serdülnek.

*Archaikus kifejezés. A szó gyökerei: „iles”
(lélek) + „lalithai” (sors). Azt a pillanatot
jelzi, amikor egy nő a kezébe veszi a sorsát, és
meghatározza saját életének jövőjét.*

AKÁR AZ ÉKKŐ, AKÁR A DAC

Kora és Nova soha életükben nem láttak még mezárthokat, de nagyon is sok mindent tudtak róluk. A mezárthokról mindenki sokat tudott. Tudtak kék bőrükről: „Olyan kék, akár a zafír” – állította Nova, habár még soha életükben nem láttak zafírt sem. „Olyan kék, akár a jéghegyek” – vélekedett inkább Kora, mivel a jéghegyek látványa nagyon is mindennapos volt a számukra. Tudták, hogy a „mezárth” azt jelenti, „csatlós”, habár ezek a lények nem közönséges, akármilyen csatlósok voltak, hanem a birodalom harcos varázslói. Képesek voltak repülni, vagy éppen tüzet okádni, vagy gondolatot olvasni, vagy árnyékká változni, azután meg vissza, amikor csak akartak. Az égbe vágott hasadékokon át közlekedtek. Képesek voltak bármilyen sebet begyógyítani, alakot váltani és láthatatlanná válni. Legyőzhetetlenek voltak a csatában, emberfeletti erővel rendelkeztek, és meg tudták jósolni, hogyan fog meghalni valaki. Persze nem mindegyikük volt képes minderre egyszerre, hanem mindegyiküknek megadatott egy-egy képesség, csupán egyetlenegy, amit nem maguk választottak. Az adottság eleve megvolt bennük, ahogy mindenkiben, arra várva – akár a parázs a levegőre –, hátha az illető lehet olyan szerencsés, olyan áldott, hogy kiválasztják.

Ahogy Kora és Nova édesanyját is kiválasztották azon a tizenhat évvel ezelőtti napon, amikor a mezárthok legutóbb eljöttek Rievába.

A lányok akkor még csupán kisbabák voltak, így nem emlékezhetek sem a kék bőrű csatlósokra, sem az égen sikló, tündöklő fémhajójukra. Ahogy magára az édesanyjukra sem, mivel a mezártok elvitték őt, hogy közöttük szolgáljon, és azóta sem tért vissza.

Régebben küldött nekik leveleket Aqából, a birodalom fővárosából. Azt írta, ott az emberek nem csupán fehérek vagy kékek, hanem mindenféle színűek. Meg azt, hogy az istenfémből készült palota a levegőben lebeg, ide-oda repül. *Kedveseim!* – állt a legutolsó levélben, ami nyolc évvel ezelőtt érkezett. *Eljött az idő: kihajózom a messzeségbe. Nem tudom, mikor térek vissza, de ti addigra már biztosan felnőtt nőkké cseperedtek. Vigyázzatok egymásra helyettem is, és soha ne feledjétek, bárki bármit mondjon nektek: titeket választottalak volna, ha hagynak választani! Titeket választottalak volna!*

Rievában a falusiak telente lapos köveket forrósítottak fel a tűzben, és bedugták azokat a fekhelyük szőrméi közé, hogy melegen tartsa őket éjszakára. Ám a kövek hamar lehültek, és reggelre jég-tömbként nyomták az embert. Nos, ez a három szó olyan volt Kora és Nova számára, akár megannyi varázslatosan melengető, pihepuha kő, melyek sosem hültek ki, sosem érződtek keménynek, melyeket mindenhová magukkal vihettek. Vagyis talán inkább viselték őket: anyjuk utolsó üzenete úgy ruházta fel a két testvért, akár egy ékkő. Úgy sugárzott róluk, akár a dac. Az arcukra volt írva: *valaki szeret minket, valahányszor farkasszemet néztek Skoyéval, vagy nem hunyászkodtak meg az apjuk előtt.* Persze a levelek igen csak sovány vigaszt jelentettek az édesanyjuk helyett – ráadásul most már csupán a levelek emlékét őrizhették, mióta Skoye „véletlenül” tűzbe dobta azokat –, viszont egymásra mindig számíthattak. Kora és Nova: társak, szövetségesek. Nővérek. Elválaszthatatlanok voltak, akár egy verspár sorai, melyek a kontextusból kiragadva elveszítették volna az értelmüket. A nevük akár egybe is olvadhatott volna – *Koranova* –, oly ritkán esett meg, hogy valaki külön említse meg egyik vagy másik nővért; és ha mégis egymagában hangozott el valamelyikük neve, az csonkának érződött, akár egy kagyló feltört és kettétépett héja. Ők jelentették egymásnak a szeretetet, az otthont. Nem szorultak varázserőre ahhoz, hogy olvassanak egymás gondolataiban – mindkettőjük számára elegendő

volt ehhez pár pillantás. Reményeik olyan egyformák voltak, akár az ikertestvérek, még ha maguk a lányok nem is születtek annak. Egymás oldalán álltak, együtt néztek szembe a jövővel. Tudták, hogy bármit is kényszerít rájuk a jövő, bármilyen csalódást okoz majd, egymásba mindig kapaszkodhatnak.

Aztán egy napon visszatértek a mezárthok.

* * *

Nova vette észre elsőnek. A tengerparton állt, épp kiegyenesedett, hogy félresöpörje a szemébe lógó haját. Az alkarját kellett használnia, mivel egyik kezében a kampóját fogta, a másikban a nyúzókéését. Az ujjai már egészen begörccsöltek a szerszámok markolatán, és könyékig elborította a véres belsej. Amint végighúzta az alkarját a homlokán, érezte, ahogy a félig alvadt vér a bőréhez tapad. Ekkor valami megcsillan az égen, és a lány felemelte a fejét, hogy lássa, mi lehet az.

– Kora! – szólalt meg. A testvére nem hallotta. Szintén vértől mocskos arca elsápadt a fásult kitartástól. A kése megállás nélkül dolgozott, ám a tekintete üres volt, mintha a lány hagyta volna az elméjét egy másik, szebb helyen kalandozni, mivel ehhez a mocskos munkához nem kellett használnia. Egy juol teteme hevert kettőjük között, félig megnyúzva. A tengerpartot még több tucat ilyen borította el, és mindegyik fölé alakok hajoltak, a lányokhoz hasonlóan. A homokot vér és zsír lepte be. Cirekmadarak rikoltottak a belsejeken marakodva, a part menti, sekélyebb vízben pedig csak úgy nyüzsögtek a túskehalak és csőrőcápák, amiket odavonzott az édes-sós szag. Ez volt a nagy mérsárlás ideje: az év legszörnyűbb része Rievában – legalábbis a nők és a lányok számára. A fiúk és a férfiak bezzeg imádták. Ők ilyenkor nem kampókat és késeket fogtak, hanem dárdákat. Leölték az állatokat, és lehasították a szarvukat, hogy trófeákat faragjanak belőle maguknak, a többi meg otthagyták a parton. A zsákmány feldolgozása női feladat volt – az mit sem számított, hogy több izom és nagyobb állóképesség kellett hozzá, mint az öléshez. „A mi asszonyaink aztán jó erősek” – büszkélkedtek a férfiak a tengerpartra néző magaslaton lebzselve, kényelmesen távol a büztől és a szúnyogoktól. És a tengerparton dolgozó nők valóban erősek voltak – valamint fáradtak

és komorak is. Már remegtek a kimerültségtől, és bemocskolta őket mindaz az undorítóbbnál undorítóbb testnedv, ami csak akad egy tetemben, mikor Nova meglátta a különös csillogást a szeme sarkából.

– Kora! – ismételte. A testvére ezúttal felnézett, és követte a pillantását az égre.

És egyszeriben Nova egészen máshogy látta a távoli alakot. Abban a minutumban, hogy a nővére is megpillantotta az egyre közeledő csillogást, mindkettőjüket elemi erővel vágta mellbe a döbbenet.

Egy léghajó volt az égen. A léghajó egyet jelentett a mezárthokkal. A mezárthok pedig egyet jelentettek a...

Szabadulással. Azt jelentették, hogy a két lány végre elmene-külhetett Rievából, el a jégtől, a juoloktól meg a szüntelen robotolástól. Azt, hogy végre megszabadulhattak Skoye zsarnokoskodásától, az apjuk közönyétől, illetve a legújabb – és egyben legnyomasztóbb – fenyegetéstől: a feleséget kereső férfiktől. Az elmúlt évben egyre gyakrabban fordult elő, hogy a falubeli férfiak meg-megálltak a közelükben elhaladó két lány láttán, és úgy méregették őket, mintha a csirkék közül választanák ki a levágni valót. Kora tizenhét éves volt, Nova pedig tizenhat. Az apjuk bármikor férjhez adhatta volna őket, amikor csak kedve tartja. Egyedül azért nem tett még így, mert Skoye, a mostohaanyjuk, semmiképpen sem akarta elveszíteni a rabszolgáit. A lányok végeztek el a munka nagy részét, és ők vigyáztak a féltestvéreikre is, egy kisebb csapatnyi fiúcskára. Ám az asszony akkor sem tarthatta meg őket örökre. A lányokat itt ajándéknak tekintették: továbbadni kellett őket, nem pedig megőrizni. Vagyis inkább jószágnak számítottak, amivel kereskedni lehet a megfelelő árért, ahogy azal minden eladósorba került leány apja tisztában volt Rievában. Nova meg Kora kellően szépek és kívánatosak voltak sima, világos hajukkal, barnán tündöklő szemükkel. Kecses, vékony csuklójuk meghazudtolta erejüket, és ugyan az alakjukat eltakarta a több réteg gyapjú meg juolbőr, a megfelelően széles csípőjüket még így sem igazán leplezhették el. A testük kellően kikerekedett ahhoz, hogy melegen tarthassák a leendő férjüket a dermesztő éjszakákon, ráadásul mindenki tudta róluk, milyen kemény munkások. Már

nem lehetett hátra sok idejük, mielőtt bekötik a fejüket. Biztosak voltak benne, hogy legkésőbb mélytélre, a legsötétebb hónapokra már mindketten házások lesznek, és azzal kell majd élniük, aki a legjobb ajánlatot teszi az apjuknak, elszakítva őket egymástól.

És nem csupán attól tartottak, hogy más-más fedél alatt kellenek élniük. Jól tudták, mi lenne a legrosszabb: az, hogy különválva elveszítették volna a hazugságukat. Hogy milyen hazugságot? „*Nem lehet ez az életünk.*”

Mióta csak a nővérek az eszüket tudták, ezzel biztatták egymást, szavakkal vagy épp azok nélkül. Elég volt egymásra nézniük, a maguk elszánt határozottságával, és izzó tekintetük felért azzal, mint ha hangosan kimondták volna a szavakat. A legnehezebb időkben – a nagy mézárulás közepette, amikor a tetemek csak nem akartak elfogyni, vagy ha Skoye megpofozta őket, vagy valahányszor előbb élték fel az élelmüket, mint hogy túléltek volna a telet – ezzel a hazugsággal melengették magukat, tartották egymásban a lelket. *Ne feledd: nem lehet ez az életünk! Nem tartozunk ide. A mezárthok vissza fognak térni, és ki fognak választani minket. Ez nem az igazi életünk.* Bármilyen rosszra fordult is a helyzet, ez a gondolat segített nekik kitartani. Ha bármelyiküknek is egyedül kellett volna őrizgetnie a hazugság lángját, az már rég kialudt volna, akár egy gyertya, melyet csak egy kéz tud óvni. De ketten voltak, és együttes erővel megóvták a hazugságukat. Látták egymásban tükröződni, kölcsönösen átvették és átadták, oda-vissza kettőjük között. Sosem voltak egyedül, és sosem csüggedtek el.

Éjjelente arról suttogtak egymásnak, vajon miféle képességük mutatkozik majd meg. *Biztosak* voltak benne, hogy különleges, rendkívüli erő birtokába fognak kerülni, mint az édesanyjuk. Arra születtek, hogy harcoss varázslók legyenek, nem pedig robotoló feleségek vagy rabszolga leányok. Makacsul hitték, hogy a mezárthok egy szép napon eljönnek majd értük, őket is elviszik magukkal Aqába, ahol mindkettőjüket kiképzik a harcra, és felruházzák istenfémből készült páncéllal. És amikor eljön az ideje, ők is kihajóznak majd a titokzatos messzeségbe: felszállnak a magasba, hogy átkeljenek egy égi hasadékon, és a birodalom hőseivé váljanak. Arról álmodoztak, hogy a bőrük olyan kék lesz, akár a zafír meg a jéghegyek, a szépségük pedig olyan tündöklő, akár a csillagok.

Ám az évek sorra teltek-múltak, és a mezárthok csak nem tértek vissza. A hazugság egyre gyengült, így amikor a lányok egymásra néztek, hogy erőt nyerjenek a testvérük hitéből, ahelyett mindinkább a saját félelmüket látták visszatükröződni a másik szempárból. *Mi lesz, ha mégis ez az életünk?*

Minden évben, a mélytéli napfordulón, Kora és Nova felkapattak a meredek, jeges-csúszós ösvényen a hegygerincre, hogy tanúi lehessenek a napkorong rövidke felbukkanásának, mivel tudták, ezután egy egész hónapig nem láthatják. Nos, a hazugságot elveszíteni ugyanolyan érzés lett volna, mint a nap hiánya – csak épp nem egy hónapig, hanem örök életükre.

Így hát, meglátni azt a léghajót... Az olyan volt, mint amikor a tél végén visszatért a fény.

Nova örömjongást hallatott, Kora pedig elnevette magát. Boldogan, felszabadultan, és... kissé vádlón.

– Pont ma?! – vonta kérdőre rosszállóan az égen lebegő hajót. Kacagása tisztán, csengően áradt szét a tengerparton. – *Igazán?*

– Nem tudatok volna előző héten jönni? – kiáltotta Nova. Hátravetette a fejét, ugyanolyan boldogság és felszabadultság sugárzott az ő hangjából is, és ugyanolyan kemény éllel csendült. Mindketten vérben-verítékben úsztak, hiszen órák óta könyékig turkáltak a döglött állatokban. Búzlóttek a belsőseégektől, vörösölt a szemük az undorító, orrfacsaró gázoktól, erre a mezárthok éppen *most* szíveskedtek felbukkanni? A tengerpartot betöltő, a félig megnyúzott és kibelezett, véres-zsíros tetemek meg a fullánklegyek felhői között álldogáló többi nő is felnézett. Mindannyiuk kezében megdermedt a kés. A mérsárlástól elfásult, szenvtelené vált sokaságban félelemmel vegyes áhítat ébredt, ahogy a hajó egyre közelebb siklott. Istenfémből készült: élénkkék és tükörfényes volt, a napfény csak úgy csillogott-villogott rajta, szikrázó pettyekkel vakítva el a lányokat és asszonyokat.

A mezárth léghajókat a kapitányaik formálták meg, az elméjük erejével. Ez a hajó egy darázs alakját öltötte. A szárnya olyan sima volt, akár a penge éle, a feje elnyújtott ovális, a szeme két nagy gömb. Rovarszerű teste torból és potrohából állt, a kettőt keskeny derék kötötte össze. Még fullánkja is volt. Átrepült a fejük felett,

a falu felé tartva, és hamarosan eltűnt a szemük elől a magaslaton emelt kőfal mögött, ami megővta a házakat a szélétől.

Kora és Nova szíve dübörgött. Szédelegtek-remegtek az izgatottságtól, az idegességtől, a hódolattól, a reménytől és a beigazolódott vágyakozástól. Még egyszer, utoljára meglendítették a kampójukat és késüket, jól belevágva a szerszámokat a juol húsába. Amint elengedték a vén eszközök elkopott markolatát, mindketten tudták, hogy már soha többé nem veszik kézbe őket.

„Nem lehet ez az életünk.”

– Elment az eszetek? Mégis mit műveltek? – förmedt rájuk Skoye, ahogy a lányok botladozva a víz felé rohantak.

Ügyet sem vetettek a mostohaanyjukra. Belegázoltak a jégheg, sekély tengerbe, térdre rogytak, és a fejükre locsolták a dermesztő vizet. A tajték rózsaszín lett a vértől, zsír- és húscscafatok lebegtek a hullámok felszínén, de a tenger még így is tisztább maradt, mint maguk a lányok. A bőrüket és hajukat – meg egymás haját és bőrét – csutakolták, és közben vigyáztak, nehogy túlságosan mélyre gázoljanak a vízben, mivel a parttól nem messze még mindig cápák és túskehalak nyüzsögtek.

– Mars vissza dolgozni, lustaságok! – szapulta őket Skoye. – Még nem készültetek el a munkával.

Hitetlenkedve meredtek az asszonyra. – De hát itt vannak a mezárthok! – mondta Kora. A hangját átjárta az áhítat. – Meg fognak vizsgálni minket.

– Addig ugyan nem, amíg meg nem csináltátok, amit kell.

– Csináld meg magad! – csattant fel Nova. – *Téged* úgysem fognak megvizsgálni.

Skoye arca elborult. Nem volt hozzászokva, hogy a lányok visszabeszélgjenek neki, de nem csupán maga a feleselés dühítette fel. Érzekelte Nova hangjának élet. Kihallotta a szavaiból a gúnyt, a megvetést. Annak idején a mezárthok mindenkit megvizsgáltak Rievában – leszámítva a csecsemőket –, ám végül aztán csak egyetlenegy ittenit választottak ki: Niyokát, a két lány édesanyját. Niyoka képessége lehengerlő volt: a szó szoros értelmében *lehengerlő* erejű harci adottság. A fiatal nő képes volt lökéshullámokat kibocsátani, a földben ugyanúgy, mint a levegőben. Az egész falut megrázta a képességével – mármint szó szerint –, mikor legelőször

kitört belőle az ereje, és lavinát okozott, ami teljesen betemette a lezárt bányához vezető ösvényt. Tulajdonképpen Skoye adottsága is harci képességeknek számított, ám olyan gyenge erejűnek bizonyult, hogy a mezárthok csak nevetségesen kevés hasznát vehették volna. A nő olyan érzést tudott kiváltani, mintha valakit tűkkel szurkálnának – legalábbis a vizsgálata rövid idejére képes volt erre. Csakis a kiválasztottak őrizhették meg a képességüket, és szigorúan kizárólag a birodalom szolgálatában használhatták azt. Mindenki másnak, aki nem volt méltó arra, hogy a harcok varázslók közé álljon, vissza kellett változnia átlagossá, hétköznapivá. Erőtlené. Fakóvá.

Skoye mérgében felemelte a kezét, hogy pofon csapja Novát, ám Kora elkapta a csuklóját. A lány egy szót sem szólt, csak megcsóválta a fejét. A mostohaanyjuk visszarántotta a kezét, ugyanolyan döbbenet, mint amilyen dühösen. A két testvér mindig is könnyen magára tudta haragítani őt – nem is annyira az engedetlenségükkel, sokkal inkább ezzel a sajátos *érinthetetlenségükkel*, ami mintha mindenki más fölé helyezte volna őket. Mintha joguk lett volna lenézni a többieket, akik úgyszemint érthettek fel hozzájuk.

– Azt hiszitek, titeket is ki fognak választani, csak azért, mert őt kiválasztották? – háborgott Skoye. Köpni tudott volna a méregtől. Nem elég, hogy Niyokát, a különleges, *tökéletes* Niyokát kiválasztották a mezárthok, és elhagyhatta ezt a pokoli, fagyott kősziklát a semmi közepén, még itt is maradt a szellemalakja a férje szívében és a lányai fantáziájában, meg az egész falu büszke emlékezetében. Niyoka elszökhetett, ugyanakkor örökre megőrizhette itt a hamis tökélyét mindenki szemében: örökkön-örökké a szépséges, ifjú édesanya maradhatott, aki nagy dolgokra volt hivatott, és elment beteljesíteni dicső sorsát. Skoye vicsorogva, gúnyosan vigyorgott a lányokra. – Azt hiszitek, jobbak vagytok nálunk? Azt hiszitek, hogy *anyátok* jobb volt?

– Dehogyan hisszük – mordult válaszul Nova mindhárom kérdésre – *Tudjuk*. – A mostohaanyjukra acsargott, mint aki mindjárt harap.

Kora azonban megragadta a testvére kezét, és elrángatta onnan, a sziklás emelkedőn kigyózó ösvény felé húzva a hűgát. Nem ők voltak az egyetlenek, akik a magaslathoz tartottak. Az összes

többi lány és asszony is elindult vissza a faluba. Elvégre látogatók érkeztek. Rieva a világ legeslegvégén volt – vagy talán inkább a legeslegelján. Ha a világoknak lenne lefolyója, ez a sziget biztosan azt a helyet jelölte volna. Bármiféle idegen felbukkanása ugyanolyan ritkaságszámba ment itt, akár egy lepke feltűnése a vihar fürgetegében. Ráadásul ezek az idegenek *mezárthok* voltak. Ezekről a látogatókról senki sem akart lemaradni, még akkor sem, ha ez azt jelentette, hogy a parton hagyott juoltetemek netán megrohadnak a napon.

Lelkes csevegés, fojtott nevetés, izgatott morajlás és zszisegés hallatszott körülöttük. Viszont rajtuk kívül senki más nem fáradt tisztálkodással. Nem mintha Korát és Novát kimondottan *tisztának* lehetett volna nevezni, de legalább lesikálták az arcukról meg a kezükről a mocskot, így a bőrük nemcsak rendesen látszott, hanem ki is pirult, ujjjaikkal pedig hátrafésülték a sós víztől nyirkos hajukat. Mindenki más csupa vér, belsőség, zsír és veríték volt. Néhányan még mindig szorongatták a kampójukat-késüket. A sokaság úgy festett, akár a kaptárból előrajzó, gyilkos méhek raja.

Mire elértek a faluba, a darázshajó már leszállt a tisztásra. A férfiak és fiúk köré gyűltek, és ahogy a megérkező lányokra-aszszonyokra néztek, undor meg szégyen süttött a szemükből.

– Elnézéseketek kérjük a szagért! – mentegetőzött a falu előljárója, Sergesh a becses vendégeknek.

Így hát Kora és Nova végre megpillanthatták a mezárthokat, életükben először – vagyis talán másodszer, ha Niyoka esetleg a karjában tartotta őket tizenhat évvel ezelőtt, amikor ugyanott állt, ahol most a lányai, és nem is sejtette, hogy az élete hamarosan teljesen megváltozik.

A mezárthok négyen voltak: három férfi és egy nő. A bőrük pedig valóban olyan kék volt, akár a jéghegyek. Ha a két nővér a szívük mélyén, titkon reménykedett is abban, hogy talán maga Niyoka is köztük lesz, ez az ábránd első látásra szertefoszlott. Az anyjuknak ugyanolyan világos haja volt, mint nekik, ennek a nőnek viszont göndör, fekete fürtjei voltak. Ami a férfiakat illette, az egyik magas volt és kopaszra borotvált, míg a másiknak hosszú, fehér varkocsokban lógott le a haja, egészen a derekáig. A harmadikban viszont nem volt semmi különleges, leszámítva persze

a kék bőrét. Vagyis... nem látszott különlegesnek, legalábbis első pillantásra. A haja barna volt, az arca átlagos. Nem volt különösebben magas, alacsony, jóképű vagy épp csúnya. Mégis volt benne valami, amitől sokkal inkább magára vonta a figyelmet, mint bármelyik társa. Talán büszke tartása, arrogánsan felvetett álla miatt? Valamilyen megmagyarázhatatlan okból Kora és Nova egyaránt meg voltak győződve róla, hogy ez a férfi a kapitány, ő az, aki az akaratával darázsá formálta az istenfém hajót, és elrepítette ide. Biztosak voltak benne, hogy ő a mesterkovács.

A mezárthok összes képessége között – márpedig megszámlálhatatlanul sok akadt belőlük, és az állandó variációk egyre csak tovább bővítették a varázslatos adottságok határtalan tárházát – egy magasan a többi felett állt. Mezaeth világában minden egyes ember valamilyen benne rejtőző képességgel született, amely csak akkor mutatkozott meg, ha az illető megérintette az istenfémet: így nevezték a mezarthiumot, a ritka, kék elemet. Ám milliókból csupán egy maréknyi személy rendelkezett a legfőbb, legértékesebb adottsággal: azzal a képességgel, hogy formálni tudja magát az istenfémet. Az ilyen mezárthokat mesterkovácsnak nevezték, mivel úgy tudták alakítani a mezarthiumot, ahogy az egyszerű kovácsok az egyszerű fémet – habár a mesterkovácsok nem tüzet, üllőt és kalapácsot használtak ehhez, hanem az elméjüket. A világukban nem létezett keményebb anyag a mezarthiumnál. Tökéletesen ellenállt bármilyen éles pengének, dermesztő vagy olvasztó hőfoknak, maró savnak. Még egy karcolást sem lehetett ejteni rajta semmivel. Egy mesterkovács elméje viszont képes volt szabadon formálni, kedvére alakítani: a fém mindenben engedelmeskedett az akaratának. A mesterkovácsok rálelhettek az istenfémre, kinyerhették és felébreszthették döbbenetes tulajdonságait. Építhettek belőle, repülhettek benne, akár még *összeköttetést* is alakíthattak ki vele, mintha majdhogynem eleven lény lett volna.

Mindig erről a képességről álmodoztak Rievában a gyerekek, miközben azt játszották, hogy ők a falu kék bőrű, varázsserejű csatlósai, és most is erről sutyorogtak, lelkesen kipirulva. Arról beszéltek, kinek milyen alakú hajója lenne, ha kineveznék kapitánnyá: szárnyas cápákat, repülő kígyókat, fémszörnyeket, égi démonokat és halálos sugarokat képzeltek el. Néhányan kevésbé ijesztő

formákat találtak ki: énekesmadarokról, szitakötőkről és habléányokról beszéltek. Kora és Nova egyik kis féltestvére, Aoki pedig kijelentette, hogy az ő hajója *fenék* alakú lenne.

– Az lesz az ajtó, ahol a lyuk van – csacsogta a kisfiú, és a saját hátsó felére mutatott.

– Kegyes Thakra, ne engedd, hogy Aoki mesterkovács legyen! – suttogta Kora a szeráf utazóhoz fohászzkodva, akihez kis szikla-templomukban szoktak imádkozni.

Nova halkan nevetgélt.

– Egy fenék alakú hadihajó *nagyon* is félelmetes volna – ismerte el. – Talán még fel is használom ezt az ötletet, ha kiderül rólam, hogy mesterkovács vagyok.

– Ugyan, dehogy! – tiltakozott Kora hevesen. – A mi hajónk természetesen egy juolt fog formálni, hogy megemlékezzünk szeretett otthonunkról.

Erre már nem sikerült eléggé halkra fogniuk a kuncogásukat, így az megütötte az apjuk fülét. A férfi egyetlen pillantással elnémitotta őket. Ehhez remekül értett. A lányok mindig is úgy gondolták, hogy bizonyulhatott volna ez a vele született, különleges adottságának: a vidámság eltiprása, a nevetés elnyomása. Ám az apjukról azt derítette ki a mezárthok vizsgálata, hogy elementál erővel rendelkezik. Képes volt megfagyasztani, jéggé dermedteni dolgokat, és tény, ami tény, ez illett is hozzá. Az ereje azonban gyenge volt, akárcsak Skoyénak és szinte mindenki másnak Rievában, vagyis tulajdonképpen szinte mindenki másnak az egész világon. Az erős adottság nagyon ritka volt. Ezért indultak a csatlósok ilyen kutatásokra, és vizsgáltak meg embereket szerte a világon, olyan tüket keresve a szénakazalban, akiket besorozhattak a birodalom seregébe.

Kora és Nova biztosan tudták, hogy ők a keresett tűk. *Muszáj* volt annak lenniük.

Ám a vidámságuk hamar szertefoszlott, és nem csupán azért, mert az apjuk a torkukra fagyasztotta a nevetést. Azért is, ahogyan a csatlósok az összegyűlt nőket méregették... és láthatóan megérezték a szagukat is. A legkevésbé sem tudták leplezni az undorukat. Az egyikük halkán mondott valamit a társának, mire abból köhögésként tört ki az éles nevetés. Kora és Nova igazság szerint meg is

tudták érteni a reakciójukat. A bűzt még ők maguk is ocsmánynak érezték, pedig hozzá voltak szokva. Akkor vajon milyenek találhatták azok, akik még sosem láttak – és végképp nem szagoltak – juolt, akiknek még soha életükben nem kellett kibelezniük vagy megnyúzniuk valamit? A nővéreknek szinte fájt a része lenni ennek az ocsmány csődületnek, tudva, hogy a látogatók szemében egyáltalán nem különböznek a többiektől. Mindketten ugyanazt a kétségbeesett könyörgést fogalmazták meg magukban. Nem tudhatták, hogy ugyanaz a gondolatuk támadt, pontosan ugyanabban a pillanatban, habár egyiküket sem lepte volna meg ez a tény.

Vegyetek észre! – suggerálták a mezárthokat. *Vegyetek észre minket!* És mintha hangosan ki is ejtették volna ezeket a szavakat – mintha elkialtották volna magukat –, a négy csatlós egyike a mondat közepén elhallgatott, elfordította a fejét, és egyenesen feléjük nézett.

A nővérek megdermedtek. Egymás munkától begörcsölt ujjai-iba kapaszkodtak, és kis híján hátrahőköltek a rájuk szegezett átható tekintettől. A kopaszra borotvált férfi fürkészőn figyelte őket. Nyilván meghallotta a gondolataikat. Biztosan telepatikus képessége volt. A szemükbe nézett, és... *beléjük* látott. Mindketten megéreztek őt az elméjükben, akár a fűvön átsüvítő szellőt, miközben keresgélt bennük, és meglátta őket, pontosan úgy és pontosan olyanak, ahogy arra mindig is vágytak. Aztán váltott pár halk szót a nővel, aki erre Sergeshhez fordult, és közölt vele valamit.

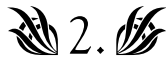
A falu előjárója igen elégedetlenül húzta el a száját.

– Talán előbb inkább a fiúkat kellene... – próbálta felvetni.

A nő azonban ellentmondást nem tűrően közbevágott.

– Nem. Ezekben a leányokban csatlósvér csörgedezik. Elsőként őket vizsgáljuk meg.

Így hát a mezárthok bevezették Korát és Novát a darázs alakú léghajóba. Amint beléptek a nyíláson, az bezárult mögöttük, egybeolvadva a fallal.

ÚJABB ÉS ÚJABB SZÖRNYŰSÉGEK

Szárája hatéves kora óta rémálmok között élt. Négyezer éjszakán át barangolt Könny lakóinak álomvilágaiban, ahol a legkülönfélébb szörnyűségeket figyelte és alkotta meg. Hiszen ő volt a Rémálmok Múzsája. Száz lepkényi őrszeme éjjelente rátelepedett a város minden lakójának homlokára. Egyetlenegy férfi, nő vagy gyermek sem rejtőzhetett el előle. Megismerte a titkaikat és gyötrelmeiket, gyászukat és félelmüket, és azt hitte... azt gondolta... hogy már ismer minden szörnyűséget, és ezek után többé semmi sem lepheti meg.

Ám ez még azelőtt volt, hogy a citadella kertjének virágai között térdelt, a saját holttestének hamvasztására készülve.

Szegény, megtört porhüvely! A fehér szirmok, melyek között hevert, kiemelték színei szépségét és gazdagságát: kék bőr, rózsaszín selyem, fahéjszínű haj, vörös vér.

Tizenhét éven át ez volt ő. Ez a láb rötta a végtelen köröket a citadella folyosóin. Ez a száj húzódott mosolyra, ez sikoltott némán lepkéket az égre, ez kortyolgatta az esővizet díszes ezüst-kelyhekből. Minden, ami Szárája volt, az előtte heverő hús-vér testben létezett. Legalábbis mindaz, ami egykor volt. A lány lelke immáron végleg kiszakadt belőle. A halál könnyörtelenül, visszavonhatatlanul kitépte onnan, és ez a test most már nem volt több, mint... Mint micsoda? Egy élettelen dolog. Véget ért életének roncsa. Amit épp most készültek elégetni.

Bőven vártak még rá újabb és újabb szörnyűségekre. Szárája most már nagyon is tisztában volt ezzel.

3.

EGY TOPRONGYOS, BOGÁRSZEMŰ KISLÁNY

Az előző éjszakán a mezarthok fellegvára kis híján lezuhant az égből. A hatalmas citadella összezúzta és megsemmisítette volna Könny városát: ha bárki túléli a becsapódást, megfulladt volna az áradásban, miután a föld alatti folyók a felszínre törnek, és elárasztják az utcákat. De mindez nem következett be, mert valaki megakadályozta. Mit sem számított, hogy a citadella több száz méter magas volt, ismeretlen fémből készült és egy angyal alakú istenséget formázott. Lazlo megállította a zuhanását, megtartotta odafent, az égen. Lazlo Strange, az Idegen, a különös, farandzsi álmodozó, akiről kiderült, hogy bármilyen hihetetlen, maga is isten. Sikerült megakadályoznia, hogy a citadella lezuhanjon, így végül nem halt meg senki más, csak Szárája.

Vagyis ez így nem egészen volt igaz. A robbantószakértő is életét vesztette azon az éjjelen, ám az ő halála költői igazságszolgáltatásnak minősült. Szárájáé viszont pusztán szerencsétlen balsors volt. A lány éppen az erkélyén állt – a hatalmas szeráf tenyerén –, amikor a citadella megbillent, és eldőlt. Nem volt mibe kapaszkodnia. Elesett, selyemruhájában sebesen végigcsúszott a tükörsima mezarthiumon, és a kék fémujjokról leszánkázva a mélybe bucskázott.

Lezuhant és meghalt, és azt hinné az ember, hogy ezzel legalább befejeződött a borzalom, de korántsem volt így. Ezután következett a végső eltűnés, és az sokkal rosszabb volt. A holtak lelke nem pusztult el rögtön, amikor a lét szikrája kihunyt a testben, hanem

kiszállt az élettelen porhüvelyből, és lassan enyészett el. Ha valaki mögött hosszú élet állt, ha már elfáradt és kész volt a halálra, akkor talán még békés, áhított megnyugvásnak is találhatta ezt. Szárája azonban *korántsem* készült még fel a végső elmúlásra. Úgy érezte, szertefoszlik: mintha egy vércsepp lett volna a vízben, vagy egy hópihe egy meleg, piros nyelven. A világ megpróbálta elnyelni, magába szívni, elemészteni őt.

És aztán... valami megálljt parancsolt ennek.

Az a valami természetesen nem más volt, mint Minja ereje.

A kislány erősebb volt a világ mohón tátongó pofájánál. Kifaragta a szellemeket a halál torkából, hiába próbálta az egyben lenyelni őket. Száráját is kihúzta onnan. Megmentette őt. Ez volt Szkathisz leányának képessége: elkapta a holtak lelkét, és megővta őket attól, hogy elenyésszenek. Illetve, ez csupán a képessége *egyik felét* jelentette, és a megváltása legelső örömteli pillanataiban Szárája bele sem gondolt, miből is áll Minja adottságának másik része.

Olyan érzés fogta el, mintha a fulladástól menekült volna meg. Az imént még az enyészet környékezte, tehetetlenül és egyedül sodródott, magával ragadta az eltűnés árja, aztán egyszeriben már nem így volt. Ismét önmaga volt, és a citadella kertjében állt. Új szemével legelsőként Minját látta meg, és új karjával legelsőként őt ölelte át. Megkönnyebbülésében teljes egészében el is felejtette a kettőjük között feszülő ellentéteket.

– Köszönöm – suttogta teljes szívéből.

Minja nem viszonozta az ölelését, Szárája azonban ezt szinte észre sem vette. Abban a pillanatban semmi más nem tudatosult benne, csakis a hihetetlen fellélegzés. Kis híján semmivé lett, most mégis itt volt, igaz valójában, kézzel foghatóan, *otthon*. Akármennyit is álmódzott arról, bárcsak egyszer elszökhetne innen, most mégis menedéknek érezte ezt a helyet. Körülnézett, és lám, ott volt mindenki: Rubin, Veréb, Ádáz, a két Ellen, még néhány szellem, és...

Lazlo.

Ott volt Lazlo is, csodálatosan kék bőrűen, delejfényel a szemében. Szárája elámult a láttán. Úgy érezte magát, akár egy lélegzet, amit elnyeltek a vaksötétbe, ám azután dalként eresztettek ki.

Az imént még halott volt, de aztán muzsika lett belőle. Megmentették, és majd szétvetette az öröm. Odarohant a fiatal férfihoz, aki a karjába zárta. Lazlóról csak úgy sugárzott a szerelem, az arcán könnyek gördültek le. Szárája a csókjaival itatta fel őket, aztán mosolygó szája a férfi ajkára tapadt.

A lány szellem volt, Lazlo pedig isten, és úgy csókolták egymást, mint akik elveszítették az álmukat, majd újból rátaláltak.

A férfi ajka Szárája vállához ért, rövid ruhájának vékony pántja mellett. Legutolsó közös álmukban is épp ott csókolta meg, miközben a testük egymáshoz simult az ágyon, és izzó hőség áradt szét bennük. Ez csupán előző éjszaka volt. Lazlo akkor megcsókolta a lány álombéli alakját, most pedig megcsókolta a szellemalakját, mire Szárája lehajtotta a fejét, hogy a fülébe suttojon.

Egyetlen szó volt a nyelve hegyén: a legédesebb szó mind közül. Még nem mondták ezt ki egymásnak. Oly kevés idejük volt, és a lány többé nem akart elvesztegetni egyetlenegy másodpercet sem. Ám ehelyett olyan szavak hagyták el a száját, amik legkevésbé sem voltak édesek, és... még csak nem is a saját szavai voltak.

Ez volt Minja képességének másik része: igen, a kislány nem csupán elkapta az eltűnni készülő lelkeket, és megkötötte őket ebben a világban. Nem csak visszaadta nekik az alakjukat, megint valóssá téve őket. Nem egyszerűen megakadályozta, hogy elenyésszenek és beleolvadjanak a semmibe.

Hanem ezenkívül parancsolt is nekik, teljhatalommal, vasakarrattal.

– Játszani fogunk valamit – hallotta Szárája önmagát. A hang a sajátja volt, ám az, ahogyan beszélt, egyáltalán nem vallott rá. Negédesen és élesen szólalt meg, akár egy cukormázzal bevont kés. Valójában Minja szólt, *őrajta keresztül*. – Nagyon értek a játékokhoz. Majd meglátod. – Szárája próbálta magába fojtani a szavakat, de nem bírta. Nem ő irányította sem az ajkát, sem a nyelvét, sem a hangját. – Elmondom, hogy kell ezt játszani! Csak egyetlen szabály van. Meg kell tenned mindent, amit mondok, különben hagyom elenyészni a lelkét. Mit szólsz?

Meg kell tenned mindent, amit mondok.

Különben hagyom elenyészni a lelkét.

A lány érezte, ahogyan Lazlo egész testében megfeszült. A férfi kicsit elhúzódott tőle, hogy a szemébe nézzen. A tekintetében kihunytt a delejfény, most már Szárája elszörnyedését és rettegését tükrözte vissza, amint mindkettőjükben tudatosult az új valóságuk.

Szárája immáron szellem volt, és Minja irányítása alatt állt. A kislány azonnal érzékelte a helyzetből adódó előnyét, és ki is használta, kapva kapott a lehetőségen. Lazlo szerelmes volt Szárájába, Minja pedig a markában tartotta a lány lelkét, vagyis... vele együtt a férfit is.

– Bólints, ha érted! – utasította Szárája Lazlót a kislány akarata szerint.

A férfi bólintott.

– Ne! – hördült fel a Réalmok Múzsájának szelleme; a szó harsány volt döbrent iszonyától. Úgy érezte, egy pillanatra sikerült visszanyernie a hangját, de azután mellbe vágta a felismerés, hogy Minja nyilván engedte őt megszólalni: hiszen mostantól csak is olyat tehetett, amit újdonsült úrnője akart tőle, vagy hagyott neki. Ó, *istenek!* Szárája nemrég megesküdtött, hogy soha többé nem szolgálja ki Minja bosszúszomjas akarátát, erre tessék, most a kislány rabszolgája lett.

A citadella kertjében ezek övezték tehát őket: a hófehér szirmok, a szilvafák sorai, és a fémszalagok, melyeket Lazlo választott le a falakról, hogy megállítsa Minja szellemeinek támadását. A fém megfékezte és nem eresztette a fegyvereiket, és egy tucatnyi szellem azóta is szoborrá dermedve várakozott mögötte. Rubin, Veréb és Ádáz még mindig a terasz korlátjánál ácsorogtak, szorosan összebújva. Raszelasz, a fémbestia szinte mozdulatlanak tűnt, irdatlan mellkasa azonban egyenletesen emelkedett-süllyedt, és más szempontból is úgy látszott, hogy nyugodt ugyan, ámde mégiscsak eleven. A fejük felett a jókora, fehér sas, akinek a Lidérc nevet adták, rendületlenül rótt a köröket az égen.

A kert közepén, a virágszirmok ágán Szárája kéklő és rózsaszínű, fahéj árnyalatú és véres holtteste hevert. A tetem két oldaláról nézett farkasszemet egymással Minja és Lazlo, aki mellett a halott lány szellemalakja állt.

Minja egész aprócska volt természetellenesen csenevész testében, még mindig a tizenöt évvel ezelőtti ruháinak elnyútt rongyait

viselve. Arca kerek és húsos volt, akár egy gyermeké, nagy, sötét szeme pedig diadalittasan lángolt, könnyörtelen elégedettséggel. Habár ez az izzó szempár volt az egyetlen, ami ellentmondott a minden más szempontból csalóka látszatnak – a kicsiny természetnek, a toprongyosságnak –, Minjáról mégis csak úgy sugárzott az erő. Sőt valami még annál is rosszabb: rosszindulatú megszállottság, mely nem ismer el semmilyen más törvényt, csakis a saját fanatikus rögeszméjét.

– Kérlek, Minja, ne tedd ezt! – könyörgött neki Szárája. Szédelgett mindattól, ami új volt (a halála, Lazlo ereje), és mindattól, ami nem: a gyűlöletől és félelemtől, ami mindig is uralta az életüket, akárcsak a lenti embereket. – Minden megváltozott – győzködte a kislányt. – Hát nem érted? Végre *szabadok* vagyunk!

Szabadok. A szó zeneként csendült. Édes dallamként szállt. A lány elképzelve, ahogy alakot ölt, akár az egyik lepkéje, és tündökölve pörög-forog a levegőben.

– Szabadok? – ismételte Minja. Az ő szájából hallva a szó nem csendült zeneként. Nem szállt.

– Igen – erősködött Szárája, hiszen végre meglették a választ. *Lazlo* volt a válasz mindenre.

A halála és visszatérése döbbenetében a lány lassan értette meg, mit is jelent ez az egész, de most már belekapaszkodott a remény e mentőkötelébe. Egész életükben itt raboskodtak, ebben az égi börtönben, esélyük sem volt kijutni, megszökni, vagy legalább az ajtókat bezárni. Azzal a tudattal kellett együtt élniük, hogy az emberek előbb-utóbb biztosan visszatérnek ide, és akkor megint vér fog folyni az istenek fellegvárában. Egészen a múlt hétig meg voltak róla győződve, hogy a *saját* vérük folyik majd itt. Minja hadserege azonban változtatott ezen. Most már nem kellett meghalniuk, legalábbis akkor nem, ha hajlandóak helyette ölni. Ám azután milyen élet várhatott rájuk? Továbbra is csapdában lettek volna, csak épp immáron holttestekkel összezárva, ugyanúgy gyűlölettel és félelemmel eltelve – viszont nem a régivel, a szüleikei hagyatékával, hanem új, éles indulattal, amit saját maguk szítottak.

De nem kellett így lennie.

– Lazlo képes uralni a mezarthiumot – magyarázta Szárája. – Mindig is csak erre volt szükségünk, semmi másra. Hiszen így

képes irányítani a citadellát. – A fiatalemberre nézett, remélte, hogy igaza van. A láttán mintha felragyogott volna a szíveiben a nap. – Most már elmehetünk innen, bárhová!

Minja szenvtelenül méregette őt, majd Lazlóra emelte a tekintetét.

A férfi elképzelni sem tudta, mi járhat a látszólagos gyermek fejében. Fekete bogárszeméből nem süttött kérdés, ahogy semmi más sem. Ám Lazlo ugyanabba a reménytelen mentőkötélbe kapaszkodott, mint Szárája.

– Így igaz. Érzem a citadellát rögzítő mágneses erőtereket. Ha felvonom a sarokköveket, akkor talán... – Elharapta a mondatot. Itt már nem volt helye bizonytalankodásnak. – Akkor biztosan el tudunk repülni innen.

Ez hallatlan jelentőségű volt. Az ég immáron minden irányba nyitva állt előttük. Szárája érezte a hívogató szabadságot. Ahogy Rubin, Veréb és Ádáz is. Kicsit mindhárman közelebb húzódtak, bár még mindig egymásba kapaszkodva. Azok után, hogy hosszú-hosszú évekig kellett itt rostokolniuk, tehetetlenül, most végre egyszerűen elrepülhettek.

– Remek, éljen soká a mi hős megmentőnk! – szólt Minja. A hangja ugyanolyan kifejezéstelen volt, mint a tekintete. – De azért egyelőre még ne vágjunk neki a messzeségnek! Én még nem végeztem Könnyel.

Még nem végeztem Könnyel. Szárájának elszorult a torka. A kislány olyan szenvtelen hangon, olyan megtévesztő higgadsággal szólt, hogy bármiről beszélhetett volna, de mindannyian tudták, mire gondol. A bosszúról beszélt.

Mészárlásról beszélt.

Az elmúlt napokban ők ketten rengeteget vitakoztak, és Minja gonoszkodó szavai most élesen csengtek Szárája fülében.

Felfordul tőled a gyomrom... Hogy lehetsz ennyire gyenge?

Szánalmas vagy... Hagynál minket meghalni.

A sértegetést még el tudta volna viselni, sőt akár a többiek elárulásának vádját is, amit a kislány a fejéhez vágott. Minja szavai fájtak ugyan neki, a vérszomja viszont sokkal, de sokkal rosszabb volt: azzal szemben Szárája teljességgel tehetetlennek érezte magát.

Majd én megtanítom nekik, mit jelent a vérontás... Akkor lesz elég, ha már mindent visszafizettem.

Minja bosszúvágya rendületlen, rendíthetetlen volt. Az emberek lemészárolták a társait. A kislány annak idején dermedten állt a neveldéhez vezető folyosón, és hallgatta, ahogy a sikolyok sorra elhaltak, amint egyik kised a másik után némult el örökre. Megmentett annyit, amennyit csak tudott, ám ez nem volt elég: mindössze négy csöppség maradt a majdnem harmincból, akik nagy részét lemészárolták, miközben ő tehetetlenül hallgatózott. Mindaz, ami a kislány volt, mindaz, amit tett, a Vérontásból következett. Szárája fogadni mert volna arra, hogy még soha a világtörténelemben nem létezett tisztább, elemibb düh Minjáénál. Ilyen haraggal szemben állva a lány most egyszerűen olyasvalamit kívánt meg, amire eddig még soha nem vágyott: hogy bárcsak örökölte volna az édesanyja adottságát. Izagol, a kétségbeesés istennője ugyanis képes volt manipulálni az érzelmeket. Szárája ennek az erőnek a birtokában megszüntethette volna Minja gyűlöletét. De nem rendelkezett anyja képességével. Csak az álmokat bírta megváltoztatni, a valóságot nem.

– Minja, kérlek! – próbálkozott tovább. – Annyi fájdalom volt már itt. Ez most végre esély lehet egy új kezdetre. Mi nem a szüleinink vagyunk. Nem kell szörnyetegnek lennünk. – Esdeklése rekedt suttogásként tört elő: – *Ne tegyél minket szörnyeteggé!*

Minja kérdően billentette oldalra a fejét.

– *Mi lennénk a szörnyetegek? És akkor apád mi, aki megpróbált végezni veled, mikor még kised voltál? A nagy Istenölő, gyermekek gyilkosa! Képes vagy őt védeni... Ha ezt jelenti hősnek lenni, Szárája... – Kivicsorította apró tejfogait, és azt acsarogta: – Akkor én inkább szörny leszek!*

A másik lány a fejét csóválta.

– Nem védem apámat. Ez nem róla szól. Hanem *rólunk*. És arról, hogy mit választunk. Hogy kik akarunk lenni.

– Te nem választhatsz! – csattant fel Minja. – Halott vagy. Én pedig nem félek szörnyeteggé válni, ha kell.

Száráját ekkor végleg elhagyta a remény. Eleve sem bizakodott igazán – ahhoz túlságosan jól ismerte Minját. Most, hogy belőle szellem lett, a kislány rákényszeríthette arra, amit eddig

semmiképpen sem volt hajlandó megtenni: arra, hogy meggyilkolja az apját, Eril-Fént, az Istenölőt. És azután? Hová vezetett volna Minja bosszúhadjárata? Pontosán hogyan fizethette volna vissza a Vérontás pusztítását? Hány embernek kellett meghalnia ahhoz, hogy Minja elégedett legyen?

Lazlóhoz fordult.

– Figyelj rám! – mondta sebesen, mert félt, hogy Minja elnémitja. – Nem teheted meg azt, amit kér tőled. Fogalmad sincs, hogy mire lenne képes. – Elvégre minden a *férfin* múlt. Minja hiába vált volna szörnnyé, Lazlo ereje nélkül nem jelenthetett nagyobb fenyegetést, mint eddig, csapdába zárva a citadellában, ahonnan sehogyan sem érhetette el az ellenségeit. – Te megállíthatod őt.

Lazlo hallotta a szavakat, ám azok olyanok voltak, akár a megfajtszóra váró, rejtélyes szimbólumok. Túl sok volt neki mindez, fel sem bírta fogni. Szárája *meghalt*. A férfi nemrég a karjában tartotta megtört testét, ami most is itt hevert előtte. Mindannak értelmében, amit a világról, az életről és a halálról tudott, ennek a megmásíthatatlan véget kellett volna jelentenie. Szárája mégis itt volt vele, itt állt előtte. A lány egyszerre volt elveszett és megtalált; és habár Lazlo tudta, hogy csupán a szellemét tartja a karjában, mégsem igazán bírta elhinni, annyira valósnak érezte őt. Végigsimította a tenyerét Szárája hátán. Az anyag pontosan úgy siklott a keze alatt, ahogy a selyem szokott a bőrön, a lány finom húsa pedig bemélyedt az ujjai nyomán, lágyan és ruganyosan és melegen.

– Szárája! – szólt. – Számíthatsz rám, majd én megvédelek. Nem fogom hagyni, hogy Minja eleressze a lelkedet, ígérem.

– Nem, ne ezt ígérd meg! Nem szabad segítened neki, Lazlo! Sem az én kedvemért, se bármi másért. Ezt kell megígérned nekem!

A férfi értetlenül pislogott. Felfogta ugyan a szavakat, de nem bírta elfogadni őket. Szárája volt az istennő, akivel álmaiban találkozott, és akivel együtt zuhant a csillagok közé. Megvásárolta neki a holdat, kék nyakát csókolgatta, és a karjában tartotta, miközben zokogott. A lány megmentette az életét. *Megmentette az életét*, ő pedig kudarcot vallott, amikor viszonznia kellett volna ezt. El sem tudta képzelni, hogy ismét cserben hagyja a szerelmét.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte rekedten.

Szárája tisztán hallotta a gyötrelmét. Lazlo hangja egészen elképesztő volt. Nyersen szólt, és áthatotta az érzelm. Majdhogynem tapinthatóan érte a lányt, akár egy kérges tenyér gyengéd simogatása, és Szárája nem akart mást, csak átadni magát neki, és hagyni, hadd cirógassa örökké. Ehelyett kénytelen volt keserű szavakat kipréselni magából. Még mindig kínozza a halálának, a lelke kiszakadásának iszonyata, ám véresen komolyan gondolta a választát:

– Inkább tűnnék el végleg, mint hogy én okozzam a vesztedet és Könnny pusztulását.

Veszted. Pusztulás. Ezek a szavak sehogy sem stimmeltek. Lazlo a fejét rázta, de nem bírta szabadulni tőlük. Hiszen ő épp most *mentette meg* a várost. Soha nem tett volna kárt benne. Viszont Száráját sem veszíthette el. Miféle választási lehetősége lett volna így?

– Nem kérheted tőlem, hogy ne mentselek meg.

Ekkor megszólalt Minja:

– Igazán, Szárája, és mégis hogy gondolod? – A hangneméből együttlérés csendült Lazlo nehéz helyzete iránt: mintha a másik lány állította volna ilyen lehetetlen döntés elé a férfit, nem pedig ő maga. – Hogy csak úgy hagyna téged elenyészni, és a lelkiismerete elviselné ezt a terhet?

– Te csak ne beszélj a lelkiismeretéről! – kiáltotta Szárája. – Hiszen te gondolkodás nélkül átgázolnál rajta és széthasítanád!

Minja vállat vont.

– Két fél is felér egy egésszel.

– Nem igaz – felelte Szárája keserűen. – Én már csak tudom.

Ő maga ugyan Minja miatt vált a Rémálmok Múzsájává, ám annak hatására, ahogyan hosszú évekig elmerült az emberek álmaiban, idővel megváltozott. Azelőtt páncélként viselte a gyűlöletet, mostanra viszont már rég elveszítette, és nélküle védtelen maradt Könnny szenvedésével szemben. A lelkiismerete két ellentétes irányba húzta, így végül tényleg *kettéhasadt*, és a szakadás nyílt seb volt. És nem, a két fél tényleg nem ért fel egy egésszel. Mindössze egy-egy véres, csonka felet alkottak: az egyik a lány istenivadék családjához volt hűséges, a másik pedig megértette, hogy az emberek is áldozatok.

– Jaj, te szegényke! – gúnyolódott Minja. – Talán én tehetek róla, hogy egyikőtöknek sem elég erős a lelkiismerete?

– Az nem gyengeség, ha valaki a békét választja háború helyett.

– De a megfutamodás igenis az! – acsargott a kislány. – És én nem fogok megfutamodni!

– Szó sincs megfutamodásról. Végre szabadon elmehetünk innen, és...

– Nem vagyunk szabadok! – fakadt ki Minja, beléfojtva a szót. – Hogyan lehetnénk azok, amíg nem tettünk igazságot?! – Fellángolt a dühe. Állandóan parázslott benne a harag, közvetlenül a felszín alatt, és nem sok kellett hozzá, hogy valami felszítsa a lángját. A puszta gondolatától, hogy a gyilkosok büntetlenül megússzák, hogy az Istenölő felszabadultan sétáfkálhasson Könny napsütötte utcáin, pokoli indulat gyúlt a szíveiben, és egyszerűen nem tudta megérteni, *sosem* bírta volna felfogni, vajon Száráját miért nem égeti ugyanez a tűz. Mégis mi hiányzott belőle? Hogyhogy neki mintha semmit sem jelentett volna a Vérontás? A dühtől fortyogva folytatta: – Egyvalamiben viszont igazad van. Tényleg megváltozott *minden*. Most már nem kell arra várniuk, hogy az emberek feljöjjenek hozzánk. – Sokatmondóan pillantott Raszelaszra, a szárnyas bestiára, és közölte: – Most már bármikor lemehetünk a városba, amikor csak kedvünk tartja.

Le a városba.

Minja odalent, Könnyben...

Lazlo és Szárája szorosán egymás mellett álltak. A lány érezte a derekán nyugvó kéz melegét, és azt is, ahogy Minja szavai hallatán a fiatal férfi összerendezte. Ő maga is megborzongott arra a gondolatra, amint a könyörtelen, bosszúsomjas társuk szabadon garázdálkodik Könnyben. Látta a lelki szemei előtt: egy toprongyos, bogárszemű kislány, nyomában egy hadseregnyi szellemmel. Rászabadította volna a holtakat a saját rokonaikra meg szeretteikre, ráadásul minden élet, amit a fantomok elvesznek, csak újabb és újabb katonákat jelentett volna Minja seregében. Ugyan ki szállhatott volna szembe egy ilyen ellenféllel? A tizerkének, legyenek bármilyen erősek, nem voltak elegendőek, a szellemharcosokat pedig nem lehetett megölni, de még csak megsebezni sem.

– Nem! – hördült fel a lány. – Lazlo nem fog téged levinni oda!

– De igen, ha szeret téged.

Ez a szó, ami néhány pillanattal ezelőtt még oly édes lett volna Szárája nyelvén, Minja szájából egyenesen obszcénnek hangzott.

– Jól mondom? – kérdezte a kislány, és Lazlóra szegezte sötét szemét.

Mit is felelhetett volna erre? Mindkét lehetőség elképzelhetetlen volt. Amikor megcsóválta a fejét, azt nem válasznak szánta. Kicsúszott a lába alól a talaj, forgott vele a világ. Csak azért rázta meg a fejét, hogy megpróbálja elosztatni benne a ködöt, ám Minja ezt nemek vette, és összehúzta a szemét.

Fogalma sem volt, honnan került ide ez az idegen, és hogyan lehetett istenivadék, mint ők, ám egyvalamit biztosan tudott: akármi-akárki is ez, akárhonnán jött, veszített. Hiába rendelkezett Szkathisz képességével, Minja akkor is legyőzte. Hát még ezt sem értették meg ezek a szerencsétlenek? Minja a markában tartotta mindkettőjüket, mégis úgy vitatkoztak itt vele, mintha lett volna beleszólásuk bármibe is.

Pedig nem volt.

Valahányszor Minja nyert kvellben – márpedig ő *mindig* győzött ebben a játékban –, felborította a táblát, szanaszét szórva a bábukát, hogy a vesztesnek négykézláb kelljen az asztal alá másznia, és összegyűjtenie őket. A veszteseknek fontos volt megérteniük, hogy vereséget szenvedtek. Néha külön a fejükbe is kellett verni ezt a tényt, mert maguktól nem fogták fel. A kérdés csak az volt: hogyan?

Mi sem volt könnyebb. Az idegen úgy tartotta a karjában Száráját, mintha a lány az övé lett volna. Pedig nem volt. A férfi csak addig ölelhetette magához a Rémálmok Múzsáját, amíg Minja úgy nem dönt, hogy elragadja tőle.

És a kislány most úgy döntött.

Elragadta Száráját. Ehhez persze a kisujját sem kellett megmozdítania. Egyszerűen csak arra utasította a halott lány lényét, hogy engedelmessédj. Kelthetett volna olyan látszatot, mintha a lány saját magától mozogna, de hol lett volna abban a lecke? Ehelyett inkább megragadta Szárája csuklóját, haját, megmaradt *valóját*. És magával húzta.

HÁBORÚ A LEHETETLENNEL

Lazlo úgy érezte, mintha tíz körömmel próbálna a józan eszébe kapaszkodni, ám a megállás nélkül örvénylő világ bármelyik pillanatban leránthatja a szakadék pereméről, és az örület mélységes mélyére taszíthatja – pontosan ugyanúgy, ahogy előző éjjel óriásit taszított rajta a robbanás lökéshulláma. Nyilván ez is része volt a problémának: csúnyán beverte a fejét a macskaköbe, még mindig lüktetett a fájdalomtól, rá-rátört a szédelgés, és a füle egyre csak csengett. Egy darabig vérezett is. A vörösség rászáradt a nyakára, összeragadt a robbanás porával, ám a saját véréből volt rajta a legkevesebb. A karját, kezét és mellkasát beborította Szárája vére, és ennek valósága – mert ugyan mi lehetett volna valósabb a vérnél? – háborút szított a fiatalemberben a gyász és a hitetlenség között.

Hogyan is foghatta volna fel mindazt, ami történt? Élete legeslegszebb álmában kitarja a szíveit Szárája előtt, megcsókolta a lányt, együtt repült vele, majd egymás karjában maguk mögött hagyták az ártatlanságot, és átléptek egy másik, perzselő, édes, tökéletes világba... Ám ebből hirtelen kiszakadtak, amikor Lazlót váratlanul felébresztette valaki.

Még hozzá nem más, mint az alkimista Thyon Nero, aki az ablakánál állt, és ridegen olyan vádakkal illette Lazlót, melyek végül ahhoz a döbbenetes felfedezéshez vezettek, hogy kicsoda és micso-da is ő valójában: nem zoszmai hadiárva, mint világeletemben hitte, hanem egy isten félig emberi fia, megáldva azzal a képességgel, ami

segíthetett Könny évszázados átkán. A felismerést épp időben tette ahhoz, hogy megmenthesse a várost.

Száráját viszont nem.

Mindenki mást sikerült megóvnia, csak a lányt nem. Még mindig nem bírt mély levegőt venni. Tudta, hogy örök életére kísérteni fogja a látvány, ahogy Szárája teste ívbe hajlik a kapun, amire rázuhant, és hosszú, fahéjszínű tincseinek végéről csöpög a vér.

Azonban a csodák és szörnyűségek láncolata nem szakadt meg a lány halálával. Ez már nem az a világ volt, amit Lazlo ismert, amilyenek eddig a tündérmesékkel teli könyvein túli valóságot tapasztalta. Ezen a helyen a lepkék mágikusak voltak, az istenek tényleg léteztek, az angyalok pedig akkora máglyán égtek el a démonokat, mint a hold. Itt a halál nem jelentett egyet a véggel. Szárája lelke megmenekült az enyészettől, és biztonságosan ide volt kötve az élők világához – *ó, csodák csodája!* –, csak hogy egy maszatos kislány tartotta a markában a sorsát. Hol mézesmadzagként húzta el azt előttük, hol pedig pórázként rángatta, és ezzel mindkettőjüket visszalökte a szörnyűségek legmélyére.

Most pedig Minja elszakította tőle a lányt, és Lazlo elmerült a kétségbeesésben, ami feneketlen szurdoknak bizonyult. Próbált Szárájába kapaszkodni, de minél görcsösebben szorította, alakja csak annál inkább semmivé lett a karjában. Mintha a hold tükörképét próbálta volna magához ölelni.

Eszébe jutott egy kifejezés az egyik mítoszból: „szátház”. Ez a szó a vágyat fejezte ki olyasmi iránt, amit az ember sosem kaphat meg. Értelmetlen, reménytelen áhítozást jelentett – ahogy egy utcagyerek arról álmodozik, hogy egy szép napon majd királlyá koronázzák –, és annak a férfinak a történetéből eredt, aki beleszeretett a holdba. Lazlo azelőtt kedvelte ezt a mesét, most viszont meggyűlölte. Hiszen a lehetetlennel való megbékélésről szolt, és ő többé már nem volt képes erre. Miközben Szárája elillant a karjából, a férfi tudta, hogy a lehetetlennel szemben nem maradt más választása, csak a háború.

Háború a lehetetlennel. Háború az előtte álló, szörnyűséges gyermekkel. Nem kevesebb várt rá, mint egy *háború* megvívása.

De... hogyan is vívhatott volna háborút Minjával, amikor a kislány a markában tartotta Szárája lelkét?

Lazlo a fogát csikorgatta, nehogy olyasmi szaladjon ki a száján, amit nagyon nem lenne bölcs dolog kimondani. Sziszegve, az ajkát összeszorítva lélegzett. A kezét is ökölbe szorította, ám a testét túlságosan sok düh töltötte el ahhoz, hogy uralni tudja; és még nem tudatosult benne a tény, miszerint immáron nem csupán ember. Lényének határai megváltoztak. Hús és vér volt, csont és spiritusz, de most már *fém* is.

Raszelasz felüvöltött. A bestia, ami egykor Szkathisz ocsmány teremtménye volt, mostanra Lazlo fenséges jószága lett. A részben spektrám, részben madvác lény kecses és erőteljes volt, hatalmas, tükörfényes fémaganccsal és oly finom kidolgozással, hogy mezarthiumszőre puhának érződött. Lazlo nem szándékosan készítette üvöltésre az állatot, ám az mostanra a lénye kiterjesztése lett, így amikor ő magába fojtotta az indulatát, az Raszelaszból tört ki helyette. Az a *hang*... Amikor a bestia odalent, a városban üvöltötte el magát, a hangja szintiszta gyötrellem volt. Most viszont *düh* áradt belőle, és az egész citadella beleremegett.

Minja is megérezte a haragja hevét, ám a szeme sem rebbent tőle. Tudta, ki itt az egyetlen, akinek számít a dühe, ahogy azt Lazlo is megértette.

– Nem beszélek szörnyetegül – közölte a kislány, miután a fül-siketítő bömbölés elhallgatott –, de azért remélem, hogy ezt nem *nemleges* válaszként kéne értelmezniem. – A hangja mostanra nyugodt lett, sőt egyenesen unott. – Bízom benne, hogy sikerült megjegyezned a szabályt. Elvégre igazán rövid és egyszerű.

Meg kell tenned mindent, amit mondok, különben hagyom elenyészni a lelkét.

– Megjegyeztem – mondta Lazlo.

Szárája ekkorra már Minja mellett volt. A levegőben lebegett, szobormereven, mintha egy kampórol lógott volna le. Tisztán süttött a szeméből a rettegés és a reménytelenség, és Lazlo biztos volt benne, hogy eljött a pillanat, amikor meg kell hoznia a lehetetlen választást: a szerelme, vagy egy egész város. Lüktetett a vér a fülében. Békéltetőn felemelte a kezét.

– Ne bánts!d!

– Ne *kényszeríts* rá, hogy bántanom kelljen! – vágott vissza Minja.

Lazlo mögül ekkor éles nesz hallatszott, részben felhördülés, részben elfojtott zokogás. Habár nem volt hangos, mégis mennydörgésként hasított a fenyegetés feszültségébe. Minja a másik három istenivadékra pillantott. Rubin, Veréb és Ádáz még mindig kábák voltak a sorozatos döbbenettől. A citadella megdőlése, Szárája lezuhanása, azután ennek az idegennek a felbukkanása, a karjában a lány holttestével... Egyik sokk a másik után érte őket, erre most jött ez.

– Mit művelsz? – kérdezte Veréb hitetlenkedve. Elszörnyedt tekintettel bámult Minjára. – Nem... nem *használhatod* így Száráját. Ezt nem teheted!

– Nyilvánvaló, hogy *nagyon is* megtehetem – válaszolta a kislány, és mintegy ennek bizonyítékként arra kényszerítette a halott lányt, hogy bólintson.

Groteszk, kurta biccentés volt, miközben Szárája egyre csak esdekelt nekik, némán, a tekintetével. Ez volt Minja képességének egyetlen gyengéje: nem bírta megakadályozni, hogy áldozatai szeméből süssön a szenvedésük. Vagy talán egyszerűen csak így volt kedvére való.

Veréb torkából ismét halk, fojtott zokogás tört fel.

– Minja, elég! – kiáltotta, és előrelépett.

Oda akart menni Szárájához, hogy elrángassa Minjától – nem mintha *képes* lehetett volna erre –, de a kert közepén heverő holttesthez érve megtorpant. Megkerülhette volna, vagy akár át is léphetett volna felette, ám ehelyett földbe gyökerezett lábbal bámulta. Egészen mostanáig csak a terasz túlsó végéből látta, amikor Lazlo lefektette a földre. Most, hogy ilyen közlről szembesült a brutális valósággal, Verébnak elakadt a lélegzete. Rubin és Ádáz odaléptek mellé, és ők is lebámultak a holttestre. A fiatalabb lány nyöszörgést hallatott.

Száráját felnyársalta a kerítés, amire zuhant. A seb pontosan a mellkasa közepén volt, egyenetlen szélű lyukként tátongott. Amíg Lazlo rá nem talált, a lány homorítva, lelógó fejjel hevert, így a vér végigfolyt a nyakán, bele a hajába, és belepte a tincseit. A halántékánál meg a feje tetején még látszott a szálak fahéjszíne, ám a hosszú, hullámos fürtök nagy része borvörös lett, és ragacsos csomókban tapadt össze.

Mindhárman egyik Szárájáról a másikra néztek, oda-vissza – a holttestről a szellemalakra, a szellemalakról a holttestre –, és próbálták valahogy összeegyeztetni a kettőt. A szellemen ugyanaz a rövid, rózsaszín ruhácska volt, mint a testen, habár az előbbin nem virított vér, és az utóbbival ellentétben seb sem látszott rajta. A fantomalak szeme nyitva volt, a tetemé csukva. Lazlo a csókjával zárta le a lány szemét, amikor lefektette a virágok közé, bár azt nem lehetett volna mondani, hogy békésnek tűnt így. Egyik alak sem látszott annak: sem az, amelyik élettelenül hevert a földön, üres porhüvelyként, sem az, amelyik mozdulatlanul lebegett a levegőben, egy veszélyes játék tehetetlen bábjaként.

– Szárája *halott*, Minja – mondta Veréb, és egy-egy könnycsepp gördült le az arcán. – *Meghalt*.

A kislány kissé gúnyosan puffogva azt felelte:

– Tisztában vagyok veled, kösz.

– Biztos? – kérdezte Ádáz komoran. – Csak mert az előbb még is játéknak nevezted ezt. – Az idegenéhez képest a saját hangját most egyszeriben túlságosan magasnak, vékonyknak hallotta. Önkéntelenül is elmélyítette, Lazlo férfiasan érdes hangszínéhez igazodva. – Nézz rá, Minja! – mondta, és a testre intett. – Ez nem játék. Ez *halál*.

Minja lepillantott a testre, ám ha Ádáz abban reménykedett, hogy ez hatni fog rá, akkor csalódnia kellett.

– Talán azt hiszed, nem tudom, mi a halál? – kérdezte a kislány, és az ajka derűsen görbült felfelé.

Ó, de még mennyire, hogy tudta. Amikor hatéves volt, az emberek hidegvérrel meggvikoltak mindenkit, akit csak ismert, kivéve azt a négy csöppséget, akiket sikerült az utolsó pillanatban megmentenie. A halál tette őt azzá, aki volt: a természet rendjével dacoló, örök gyermekké, aki sosem nőtt fel, sosem felejtett, és sosem bocsátott meg.

– Minja! – szólalt meg Rubin. – Ereszd el őt!

Lazlo nem tudhatta, milyen szokatlan, hogy szembeszállnak a bosszúszomjas lány akaratával. Ehhez eddig egyedül Szárájának volt bátorsága, de most már persze ő sem ellenkezhetett. A többiek viszont jól tudták, mit tenne most, és átvállalták tőle a feladatot, a saját hangjukat kölcsönözve az elnémított lánynak. Visszafojtott

lélegzettel gyűjtöttek erőt, hogy kibökjék a szavakat. Arcukba szökött a vér, így bőrük lila árnyalatban játszott. Félelmetes érzés volt, ugyanakkor felszabadító is, mintha végre belöknének egy ajtót, amin eddig egyikük sem mert belépni. Lazlo némán várt, hálás volt a közbenjárásukért, és fohászzkodott, hogy Minja hallgasson rájuk.

– Azt akarod, hogy *eresszem el*? – kérdezte a kislány, veszélyesen villanó szemmel.

– Ne! – szólt Lazlo sietve, mert egyből értette, hogy Minja arra céloz: hagyná Szárája lelkét elenyészni. Olyan volt ez, akár egy tündérmese, ahol a pontatlanul megfogalmazott kívánság balul sült el, és a kívánó porul jár miatta.

– Tudod, hogy értettem – mondta Rubin türelmetlenül. – Egy család vagyunk. Nem bánunk egymással *rabszolgaként*.

– *Te* csak azért nem ugráltatsz mindenkit, mert nincs *ilyen* hatalmad – vágott vissza Minja.

– Akkor sem tennék ilyet, ha megtehetném – tiltakozott a lány. Habár... mi tagadás, nem valami meggyőzően.

– Nem használjuk egymáson a varázserőnket – mondta Ádáz.
– Ez a szabály.

Minja mindannyiukkal megígértette ezt, amikor még kisgyerekek voltak. A szíveikhez emelték a kezüket, megesküdték, és be is tartották az esküjüket – egy-egy kósza esőfelhőt vagy megégett ágyat leszámítva.

Az örök kislány a családját figyelte, ahogy most az idegen köré gyűltek. Úgy tűnt, mintha mindannyian ellene fordultak volna. Lassan válaszolt, mint aki idiótáknak magyarázza a nyilvánvalót.

– Ha nem használnám Száráján a varázserőmet, elenyészne.

– Akkor használd *érte*, ne *ellene*! – könyörgött Veréb. – Megkötheted a lelkét, de attól még meghagyhatod a szabad akaratát, mint a két Ellennek.

Nagy és Kis Ellen volt az a két szellemasszony, akik felnevelték őket, és Veréb ártatlan kijelentése bizony nem teljesen állta meg a helyét róluk. Az istenivadékokban kezdett tudatosulni, hogy a dajkáik jelenleg a legkevésbé sem rendelkeznek *szabad akarat*tal. Hiszen ha a maguk urai lettek volna, akkor biztosan nem maradnak a többi szellemmel, tétlenül álldogálva a fémbarikád mögött,

amit Lazlo hozott létre, mikor kivédte Minja támadását. A két asszony már rég mellettük termett volna, hogy beleüssék az orrukat a dolgukba, ciccege és dorgálva közbeavatkozzanak, ahogyan szoktak.

Mégsem tették, és amint a kislány társai felfogták ezt, a döbbenetük erre összpontosult.

– Minja! – hördült fel Ádáz megbotránkozva. – Mondd, hogy nem irányítod a két Ellent!

Ez egyszerűen felfoghatatlan volt. A két asszony nem ugyanolyan volt, mint a többi szellemkatona Minja tragikus, halott seregében. Ők soha nem gyűlölték az istenivadékokat, még annak idején, a mezárthok uralma alatt sem. Odaadón gondoskodtak róluk a nevelésben, szerették mindegyiküket, ahogy a kicsik is őket, és az életüket feláldozva próbálták megóvni a gyermekeket az Istenölőtől. Az ő lelkük volt a legelső, amit Minja elkapott és megkötött, még azon a borzalmas napon, mikor magára maradt négy kisdéddel, akiket egyedül kellett volna felnevelnie egy véráz-tatta börtönben. A két Ellen nélkül esélye sem lett volna boldogulni; és kezdettől fogva – legalábbis egészen a közelmúltig – úgy is tett, ahogy Veréb mondta: *értük* használta a mágiáját, nem ellenük. Igen, a markában tartotta a lelküket, akárcsak a többiekét, de csak azért, hogy ne enyészzenek el. Meghagyta a szabad akaratukat. Elméletileg.

A kislány arca elkomorult, egy szempillantás erejéig büntudat villant fel rajta, de azon nyomban el is tűnt.

– Szükségem volt rájuk. A citadellát védtem – mondta, majd szúrós szemmel Lazlóra meredt. – Azután, hogy ő bezárta ide a seeregemet.

– Hát, most már nem kell megvédened – közölte Ádáz. – Hagyd őket békén!

– Jól van, na! – adta be a derekát Minja.

A szellemasszonyok felszabadultak, és egyből előjöttek a mezárthium gátja mögül. Nagy Ellen szeme szinte izzott. Néha azzal a módszerrel húzta ki a gyerekekből az igazságot, hogy sólyomfejet öltött magára. Annak az átható tekintetnek nem lehetett ellenállni. A nő most nem változtatott alakot, a tekintete azonban így is épp elég átható volt.

– Kedveskéim, viperáim! – szólt, ahogy odalépett hozzájuk. Lebegni látszott, a lába nem ért a földhöz. – Most már hagyjátok szépen abba ezt a civakodást, rendben? – Ugyanannyira gyengéd, mint dorgáló hangon szólt Minjához: – Tudom, hogy fel vagy dűlva, de Szárája nem az ellenséged.

– Elárult minket.

Nagy Ellen ciccegett.

– Ugyan, dehogya! Eszébe sem jutna ilyesmi. Csak nem azt tette, amit te akartál. Ez nem árulás, édesem. Hanem vita.

Kis Ellen, aki korban és természetben is rászolgált a nevére idősebb, testesebb társához képest, némi derűvel hozzátette:

– *Te bezzeg soha* nem csinálod azt, amit én akarok, Minjácskám. Ezek szerint az is árulás, valahányszor nem vagy hajlandó megfürdeni?

– Az más – motyogta a kislány.

Lazlo némán figyelte őket, miközben olyan iszonyatos érzés gyötörte, mintha satuba fogták volna a szíveit. Bizarnak találta a társalgás hangnemét. A hihetetlenül könnyed beszélgetés egyáltalán nem fért össze azzal, hogy Minja rabságban tartotta Szárája lelkét. A szellemek mintha azért rótták volna meg a kislányt, mert túl szorosan ölelt magához egy cicát.

– Együtt kellene eldöntenünk, mit tegyünk – jelentette ki Ádáz, újonnan elmélyített hangján. – Közösen.

Veréb esdeklő hangon tette hozzá:

– Minja, itt most *rólunk* van szó. *Mindannyiunkról*.

Rólunk – hallotta a szót a kislány élesen. Az aprócska szó valójában nagyon is hatalmas volt, és csakis az *övé*. Nélküle nem maradt volna más *mindannyiukból*, csak néhány csont a bölcsőkben. Erre most a többiek mégis lelkesen odagyűltek egy olyan férfi köré, akit életükben először láttak, és az őket megmentő, megóvó társukra bámultak úgy, mintha idegen volna.

Nem. Inkább úgy néztek rá, mintha az ellenségük lenne. Minja nagyon is jól ismerte ezt a tekintetet. Tizenöt éve így nézett rá minden egyes lélek, amit elfogott. Megborzongott... *valamitől*... egész testében. Az érzelem olyan heves volt, akár a boldogság, de mégsem lehetett az, épp ellenkezőleg. Úgy áradt szét Minja